

vém, tedy nenabyl nároku na vyplácení pense nebo provise dříve, nežli zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. počal působiti (§ 1 písm. b) tohoto zákona). Jest proto správným názor soudu odvolacího, že žalobcovi jen jako bývalému zaměstnanci na velkém majetku pozemkovém ve smyslu §u 1 písm. a) zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. proti žalovanému patří zaopatřovací požitky ovšem jen za tu dobu, po kterou byl u žalovaného jako vlastníka dvora M. skutečně zaměstnán a za kterou mu také dle dotyčného dekretu zaopatřovací požitky byly přiznány; za dobu pozdější tyto zaopatřovací požitky žalobce od žalovaného požadovati nemůže, poněvadž ve smyslu §u 1 písm. b) svrchu uvedeného zákona za tuto dobu nároku na pensí nenabyl. Jest proto právní posouzení věci soudu odvolacího ohledně doby pro stanovení výše zaopatřovacích požitků žalovaného rozhodné bezvadným a dovolání žalovaného v tomto směru neodůvodněným. Pokud jde o výši zaopatřovacích požitků, jest pro ni rozhodnou poslední služba žalobcova na velkém majetku pozemkovém, v době, za kterou mu zaopatřovací požitky byly žalovaným přiznány. Touto službou jest ona služba, kterou žalobce konal u žalovaného jako svého zaměstnavatele na velkém majetku pozemkovém. Služba tato byla dle zjištění nižších soudů službou poklasného a nikoliv službou šafáře, kterým žalobce později u pachtýřů dvora Ch. se stal, a proto nepochybil soud odvolací, když v souhlase se soudem prvé stolice vyměřil zaopatřovací požitky žalobcovy proti žalovanému dle poslední služby žalobcovy u žalovaného.

Čís. 5342.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Dědic (representant pozůstalosti) může žádati za odklad exekuce vyklizením obchodních místností, najatých zůstavitelem.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R II 295 25.)

Návrh dědice Josefa L-a, by povolen byl odklad exekuce vyklizením obchodních místností, z nichž byl vypověděn zůstavitel, soud prvé stolice zamítl, rekursní soud odklad povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Stěžovatelka sama uznává správným názor soudu rekursního, že Jakub L. jest representantem pozůstalosti po Janu Ondřeji L-ovi. Jako representant této pozůstalosti jest zajisté osobou, která ve smyslu §u 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. může učiniti návrh na odklad exekuce vyklizením obchodních místností, najatých zůstavitelem v domě vymáhající věřitelky, neboť exekuční vyklizení najatých místností nutně předpokládá, že mezi vymáhajícím věřitelem a povinným není nájemního poměru. Není proto srozumitelná výtku, že předpisu §u 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. na Jakuba L-a nelze

použití, protože mezi ním a vymáhající věřitelkou není nájemního poměru, když jedině Jakub L. jako representant a universální dědic zemřelého nájemníka Jana Ondřeje L-a může vykliditi najaté obchodní místnosti a odklad vyklizení proti němu jako representantu bývalého nájemníka povolen byl jen proto, poněvadž nemá náhradních místností. Na povinného jako universálního dědice přešla všechna práva a všechny závazky zemřelého nájemníka a tudíž i právo, učiniti za povinnou pozůstalost návrh ve smyslu §u 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.

Čís. 5343.

Nekona-li se pozůstalostní řízení proto, že darováním za živa zůstavitele bylo celé jeho jmění vyčerpáno, nelze v nesporném řízení jednati o vypočtení povinného dílu. Nárok na vydání darování dle §u 951 obč. zák. i s otázkami s ním souvisejícími přísluší v každém případě na pořad práva.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R II 297/25.)

Žádost syna, by byla projednána pozůstalost po zemřelém jeho otci a byl vypočten povinný díl navrhovatelův, byla zamítnuta soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Návrh zněl v ten smysl, by pozůstalost po zemřelém otci navrhovatelově byla projednána a povinný díl s ohledem na darování dle odstupní smlouvy ze dne 19. června 1917 byl mu vypočten, s odůvodněním, že pozůstalost pro nedostatek jmění nebyla projednána, že však zůstavitel odstoupil svůj majetek druhému synovi Janu a jeho manželce, totiž domek s pozemky a movitý majetek ve značné ceně, že smlouvu odstupní jest pokládati za darování a že navrhovatel jako nepominutelný dědic jest výplatou pouhého podílu 200 Kč zkrácen, takže má právo, by cena darování byla vpočtena do pozůstalosti a by obdarovaní přispěli tím, čeho se na povinný díl nedostává. Než navrhovatel sám neuvádí, že po zůstavitelovi zbylo jmění, o němž by bylo zavésti řízení pozůstalostní a není proto odůvodněn jeho návrh, by pozůstalost po Janu N-ovi st. byla projednávána. Ale ani jinak nemůže mimořádný dovolací rekurs prokázati zřejmou nezákonnost napadeného usnesení. Jako nárok na výplatu povinného podílu již vyměřeného může proti těm, kdož k jeho úplnému zapravení jsou povinni (§ 764 a 783 obč. zák.) jen žalobou býti uplatněn, tak i v tom případě, že následkem darování za živa zůstavitele nestačí pozůstalé jmění na povinný díl, může zkrácený nepominutelný dědic jen pořadem práva domáhati se vydání daru na obdarovaném (§ 951 obč. zák.). Jen tehdy, provádí-li se pozůstalostní řízení, jest možno a nutno za tohoto řízení způsobem §u 784 obč. zák. vypočísti z pozůstalosti povinný díl nepominutelného dědice, a lze k žádosti nepominutelného dědice k vypočtenému jmění pozůstalostnímu připočísti dle §u 785